

ת"פ 41066/01 - מדינת ישראל נגד מיק אינגרמן

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 41066-01-21 מדינת ישראל נ' גטנו אינגרמן
בפני כבוד השופט ארץ מלמד

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל
	נגד
הנאשם	מיק אינגרמן

הכרעת דין

כמציאות המחוקק ובהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], הנני מודיע על זיכוי הנאשם מהעבירה המויחסת לו בכתב האישום.

תמצית כתב האישום והמענה

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו ביצוע עבירה העונשין, תש"ז-1977 [להלן: "החוק"]. על פי עובדות כתב האישום, המתלוון הינו עורך דין במקצועו, אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום יציג את גירושתו של הנאשם בהליך אחר (להלן: "ההליך המשפטי"). במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגורר המתלוון יחד עם בני משפחתו ברוחוב הכלנית 12 בראשון לציון (להלן: "הבית"). בתאריך 22.09.2020 בשעה 18:30 או בסמוך לכך, על רקע ההליך המשפטי, הגיע הנאשם לכתובות מגורי המתלוון כשהוא מצד במכשיר מגה-פון (להלן: "המכשיר"). אותה עת שהו בבית, רעית המתלוון ושלושת ילדיו הקטנים. בנסיבות אלה נעמד הנאשם מחוץ לבית המתלוון והחל לצעוק באמצעות המכשיר **"שחרר אותי, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון... אין לי מה להפסיק, שחרר אותי, אני מרים אתכם פה איתני ביחד עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיק... החכים זה לא משחק, שחרר אותי... החכים זה לא משחק... אף גבר לא יגדל את הילדים שלי תרד ממני, תרד ממני, אני דפוק בראש..."**. במעשהיו המתוארים לעיל, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלוון, במטרה להפחיד או להקניט.

2. במענה לכתב האישום אישר הנאשם אמרור בסעיף 1 לכתב האישום והוסיף כי "ההליך המשפטי" המציין בסעיף זה הינו הליך הוצאה לפועל בו הוגדר כ"חייב" וגורשו הוגדרה כ"זוכה". לדברי הנאשם, במסגרת הליך זה הוטלו עליו מגבלות שהקשה על חייו, לרבות בכל הנוגע לעסוק שבבעלותו. בוגע לסעיף 2- הנאשם אישר כי המתלוון התגורר עם בני משפחתו ברוחוב הכלנית בראשון לציון ואולם הבהיר מחוسر ידיעה את הכתובת המדעית של הבית. הנאשם אישר הגעתו לרחובו מተגורר המתלוון במועד הנ��וב בסעיף 1 לכתב האישום,

עמוד 1

ולדבריו, עשה כן על מנת לשתף את אשר על לבו, לזעוק לעזרה ולהشمיע את תחושות הייאוש המזוקה שהוא מנת חלקו. הנאשם הוסיף וציין כי בטרם הגיעו למקום, פנה לתחנת משטרת ראשון לציוון והכל על מנת להטעין בתנאים למתן היתר מחייב ואישור להפגן עם מכשיר מגה-פון מחוץ לבית המטלון. בתגובה, מסר לו השוטר אביעד כתפי דף ניר, בציירוף חתימתו, עליו הוטבעה חותמת "תחנת ראש" **22-9-2020 משטרת ישראל**". באותו מועד נימסר לנאשם, קר לדבריו, כי ב"אישור" שקיבל, יש לראות היתר לקיום מחייב אותה ביקש למשם בבית המטלון. הנאשם הכחיש האמור בסעיף 2, מחוسر ידיעה.

3. באשר לסעיף 3, הנאשם אישר שנעמד מחוץ לבית המטלון, בהסתמך על "האישור" אותו קיבל מהשוטר כתפי והחל, לדבריו, **"לבטא מדם לבו, באמצעות מכשיר המגה-פון, את מכאבינו הנפשיים ושיטף בדבר מצוקתו ממשית, לרבות כוונתו לשימץ לחישו".** בבניגוד למפורט בכתב האישום, ציין הנאשם את המלל המלא והמדויק, לטענותו, של הדברים אותם אמר, כדלקמן:

"לכى לחיים שלך ואתה לחיים שלך, משחרר אותך, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון, מול הבית שלך. שבין, אין לי מה להפסיד, ילדים שלי התפלחו ליורי שלי התפלחו, אין לי מה להפסיד, מה אתה רוצה, שאני אגור ברוחוב? מה אתה רוצה יוגב? שאני יגור ברוחוב? מה אתה רוצה? מה אתם מראושים אותי? מה התכוונות? מה המזימה שלכם? חצי מדינה לא עובדת, ים המלח סגור אין עבודה, בקושי יש נסיעות בתחום העיר הכל סגור, אין כסף, מה לעשות? לכולם אין כסף, אז מה אתה רוצה? כסף? כשאין כסף? מה? מה אתה רוצה?

אני מתפוצץ עם בלון, בסדר? יש לי בלון. אני מרים אותו פהஇיividyi עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד, שחרר אותך, שחרר, החיים זה לא משחק, זה לא משחק, הכסף הזה זה לא משחק, מה לעשות, רצתה להיפרד? אין בעיה, חיה חיים חדשים? כמו שאני התרגלתי, מה לעשות, הילכתי למקום יותר זול, עזבתי את ראשון, מה לעשות, אין כסף הולכים למקום יותר זול, זה החיים, שתמצאו לה ספונסן שיממן אותה, אבל עד אז אני אלחם על הילדים, אף גבר לא יגדל לי את הילדים שלי, כמו שאתה לא היה רוצה שאף גבר לא יגדל את הילדים שלך, אף גבר לא יגדל את הילדים שלי, אף גבר, אני אומר לך עוד פעם תרד ממני, תניד לסוף תרד ממני, תרד ממני, למה אני דפוק בראש, נמאס לי, אני **3 שנים סבלתי, 3 שנים סבלתי, כן העורך דין שלא, יוגב הלוי, מנסה להשליך אותך לרוחוב**". הנאשם הוסיף וציין כי לא היה בידו או בהישג ידו בלון גז וכל שאחז באוותה עת היה מכשיר מגה-פון.

4. באשר לסעיף 4- הנאשם הכחיש כי במעשהיו היה משומם אוים בפגיעה שלא כדי על המטלון, מאחר ולדבריו, כפי הנלמד מהמלל המפורט לעיל, הנאשם התריע ארן על פגעה בעצמו. הנאשם אף הכחיש כי פעל כפי שפעל במטרה להפחיד או להזכיר את המטלון, שכן לטענותו, **"מטרת מעשי המובהקת הייתה קריית מצוקה ממשית, על מנת לפרק את שעל לבו ולקבל מזור לכאביו ותחשויותיו הקשות"**.

5. הצדדים הסכימו להגשת חומרה החקירה במלואם, ללא צורך בחקירת העדים, ובהתאם הוגשנו לתיק בית המשפט המוצגים הבאים: **ת/1- דיסק** ובו תיעוד הדברים אותם אמר הנאשם; **ת/2- תמלול שיחת רעיית המטלון**

למועד 100; **ת/3**- דוח תובנות מצلمות גוף; **ת/4**- הودעת אחות הנאשם- הגב' שחר הלוי; **ת/5**- חקירת הנאשם; **ת/6**- מזכר; **ת/7**- צילום הودעת שנשלחה למטלון מאת הנאשם; **ת/8**- מזכר; **ת/9**- תמלול הקלטת איומים של החשוד (2 הקלטות); **ת/10**- דוח פעולה; **ת/11**- הודעת המטלון; **ת/12**- הודעת רعيית המטלון- הגב' דינה הלוי; **ת/13**- מזכר; **ת/13א**- צילום ה"אישור" שקיבל הנאשם משתרת ראשון לציון; **ג/1**- אישור הגשת תלונת הנאשם לקצינת תלונות ציבור מרחב שפלה.

טענות המאשימה בסיכוןיה

6. בסיכוןיה עטרה המאשימה להרשות הנאשם בעבירות איומים. לגישת המאשימה, המלל המפורט בכתב האישום והדברים אותם מסרו העדים למשטרת, ובכלל זה השימוש מאותו עשה הנאשם בביטויים "**אני אתחזעפה עם בלון גז**"; "**אני ארמים אתכם**"; "**אני מניע אותך ייחד איתני עם האוטו**"; הינם דברי איום מפורשים.

7. לטענת המאשימה, מעשי הנאשם נועדו להטיל אימה ופחד על המטלונים ומשכך, מקיימים את יסודות עבירות האיומים. הדבר נלמד החל מ"פוסט" אותו העלה הנאשם כנגד המטלון בראש החברה "פייסבוק" ועד להגעתו המתוכננת בסמוך לבית המטלון, מוציד במכשיר מגה-פון. לטענת המאשימה, דברי הנאשם עוררו פחד בקרב המטלון ובני משפחותו ובפרט נוכח עברו הפסיכיאטרי. לעומת זאת, הנאשם, כך לשיטת המאשימה, בחר עבירות האיומים, חרף העובדה שהופנו כלפי צדדים שלישיים. זאת ועוד, הנאשם, כך לשיטת המאשימה, בחר שלא לעמת את העדים עם המלל הנטען של דבריו האיום, ולפיכך, גרסאותיהם כלל לא נסתרו. באשר לזכות ההפגנה, לטענת המאשימה, הרि שזו לא נפוגעה, אלא אף הופסקה לאחר הגעת השוטרים למקום.

טענות הנאשם בסיכוןיו

8. ב"כ הנאשם שטח טיעונו בהרחבה על פני 44 (!) עמודים, וטען כי לא מתקיים בעניינו של הנאשם היסוד העובדתי של עבירות האיומים; לא מתקיים הרכב העובדתי-נסיבתי "על אדם"; לא מתקיים בעניינו של הנאשם הרכיב העובדתי-נסיבתי "שלא כדי", מאחר ועסוקן במלל שהוא עזקה לעזרה, קריית מצוקה ומתן ביטוי למחשבות אובדן, אשר אינו בגדר איומים, כאשר מילא חופש הביטוי מטה את נקודת האיזון באופן שאינו מצדיק הפללת הנאשם; לא מתקיים בעניינו של הנאשם הרכיב העובדתי-התנהגוותי של עבירות האיומים, מאחר וענינו בהתבטיאות מעליות ומקומות, שאין בגדר איומים; כך גם, לא מתקיים היסוד הנפשי של עבירות האיומים; עוד נטען כי ככל ובית המשפט יקבע כי כלל יסודות העבירה מתקיים בענייננו של הנאשם, הרि שיש זכותו מכוח סיג "זוטי דברים".

דין והכרעה

9. נוכח קיומה של מחולקת בנוגע למילל המדיוק שנשמע מפני הנאשם באירוע נשוא כתוב האישום, ובהינתן הסכמת הצדדים להגשת חומרה החקירה ללא צורך בחקירת העדים, קיימת חשיבות לקביעת עובדתית באשר

לדברים אוטם אמר הנאשם, ובהמשך, יש לבחון באם ההתבטאות עולות כדי אiomים.

10. כאמור, בכתב האישום יוחסו לנאשם האמירות הבאות:

"שחרר אותו, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון... אין לי מה להפסיד, שחרר אותו, אני מרים אתכם פה איתני ביחד עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד... החים זה לא משחק, שחרר אותו... החים זה לא משחק... אף גבר לא יגדל את הילדים שלי תרד ממני, תרד ממני, אני דפוק בראש..." (ההדגשה שלי-א.מ.).

11. בתגובהו לכתב האישום אישר הנאשם את מרבית הדברים ואולם חלק על אמירת המשפט **"אני מרים אתכם פה איתני ביחד עם האוטו"** וביתר פירוט טען כי כל שנאמר על ידו הינם הדברים כדלקמן:

"לכי לחים שלך ואתה לחים שלך, משחרר אותו, אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון, מול הבית שלך. שתבין, אין לי מה להפסיד, ילדים שלי התפלחתו להורי שלי התפלחתו, אין לי מה להפסיד, מה אתה רוצה, שאני אגור ברחוב? מה אתה רוצה יגבור? שאני יגור ברחוב? מה אתה רוצה? מה אתם מושגים אוטי? מה התכניות? מה המזימה שלכם? חצי מדינה לא עובדת, ים המלח סגור אין עבודה, בקושי יש נסיעות בתוך העיר הכל סגור, אין כסף, מה לעשות? לכולם אין כסף, אז מה אתה רוצה? כסף? כשאיין כסף? מה אתה רוצה? אני אטפוץ עם בלון, בסדר? יש לי בלון. אני מרים אותו פה איתני ביחד איתני, עם האוטו, אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד, שחרר אותו, החים זה לא משחק, זה לא משחק, הכסף הזה זה לא משחק, מה לעשות, רצחה להיפרד? אין בעיה, היה חיים חדשים? כמו שאני התרגלתי, מה לעשות, הילכתי למקום יותר זול, עזבתי את ראשון, אין כסף הולכים למקום יותר זול, זה החיים, שטמץ לה ספונסר שיממן אותה, אבל עד אז אני אלחט על הילדים, אף גבר לא יגדל לי את הילדים שלי, כמו שאתה לא היה רוצה שף גבר לא יגדל את הילדים שלך, אף גבר לא יגדל את הילדים שלי, אף גבר, אני אומר לך עוד פעם תרד ממני, תניד לסופי תרד ממני, תרד ממני, למה אני דפוק בראש, נמס לוי, אני 3 שנים סבלתי, 3 שנים סבלתי, כן העורן דין שלה, יגב הלוי, מנסה להשליך אותו לרחוב".

12. בחינת המיל כפי שזה TOURUD ב"תמלול הקלטת אiomים של החשוד" (**ת/9**), מלמדת כי הדברים הנשמעים מפי הנאשם תואמים לمعנה הנאשם לכתב האישום, ובדגש על היעדרו של המשפט: **"אני מרים אתכם פה איתני ביחד עם האוטו"** (ההדגשה שלי-א.מ.). כמו כן, האזנה לדיסק (**ת/1**), בו TOURUD לכאורה הדברים אותם אמר הנאשם, אף היא מובילת למסקנה לפיה המשפט כאמור לא נאמר ע"י הנאשם.

13. באשר לאמירות אחרות, בעלות גוון מאים, כפי שנמסר מפי העדים, בכלל זה: **"אני אשrown אתכם" (**ת/2**)**; **"מאים על בעלה שהוא ישrown אותו" (**ת/10**)**- TOURUD דברים שנמסרו ע"י המודיעה הגב' דינה הלוי; הרי שביטויים אלה לא יוחסו לנאשם בכתב האישום, ומשכך אין מקום להידרש אליהם.

14. לsicום חלק זה, ניתן לקבוע כי נוסח הדברים המדויק אשר אמר הנאשם באירוע נשוא כתוב האישום, הינו כמפורט בתגובהו לכותב האישום, ובמבחן מהמלל המפורט בכתב האישום. עתה יש לבחון האם דברים אלה עלולים כדי עבירה אiomים.

15. עבירות האiomים מוגדרת בסעיף 192 לחוק. הוראת חיקוק זו נועדה להגן על שלוחות נפשו ובטחונו של הפרט (ראה ע.פ. 88/103, ליכטמן נ' מ"י). מדובר בעבירה התנהגותית ואין צורך להוכיח כי האiom אכן השיג את מטרת המאים וכי ההפחה או ההקנטה התרמנסה.

"**ד' בפועל האiom עצמה שנקלטה בחושיו של הנאשם, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבות את העבירה. את שאלת התקיימות של האiom יש לבחון לפי אמת מידת אובייקטיבית, דהיינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה לבבו של אדם מן היישוב בהתחשב בנסיבות האiom**" (ראה רע"פ 15/8736, זילפה צוברי בר נ' מ"י - להלן "הלכת צוברי").

16. בעניינו, וכך שנקבע לעיל, המלל בו עשה הנאשם שימוש הוא כמפורט בתגובהו לכותב האישום. ודוקן- אין במלל כאמור שימוש בביטוי "**אני מרים אתכם פה איתם בלבד עם האוטו**", ביטוי אשר בכוחו לבסס מפורשות אiom בפגיעה אחר. ואולם זה כאמור, נעדך מהקלטה האירוע, כפי שהונחה בפני.

17. לאחר בוחנת טיעוני הצדדים, הגעתנו לכלל מסקנה בדבר קיומו של ספק באמירותה בהן עשה הנאשם שימוש, מקיימות את הרכיב "שלא כדין" בעבירות האiomים. אמירותו של הנאשם כללו שימוש בביטויים "**שחרר אותו**"; "**אם לא אני מתפוצץ פה עם בלון**"; "**אין לי מה להפסיד**"; "**אני מתפוצץ עם בלון, בסדר? יש לי בלון**"; "**אני מרים אותו פה איתם בלבד איתם עם האוטו**"; "**אני לא צוחק, אין לי מה להפסיד, שחרר אותו, שחרר**"; "**תרדו ממני, למה אני דפוק בראש, נמאס לי**";

18. ככל ידוע הוא כי "**ההקשר והנסיבות בהם פעל הנאשם, ביצע את מעשיו ואמר את דבריו, משמשים כל עוזר לצורך הכרעה בשאלת האם יש לטעום אiom לאו, ולשם בוחנת התקיימותם של יסודות העבירה. כפי שנפסק, ככל שלאחר בוחנת הקשר הדברים לא נובע מהם אiom ברור ונחרץ, אין מקום להרשיע את הנאשם**" (ת"פ 14-11-4887, שלום י-ם, מ"נ לו').

19. הנאשם בחקירהו **ת/5** הסביר כי הגיע סמוך לבית המטלון, לא לפני שקבל "אישור" מטעם תחנת ראשון לציון, לצורך מימוש זכות המכחאה. הנאשם אישר שאמר כי יתפוצץ עם בלון גז, אולם לדבריו, ביקש לשתק את המטלון במצבה שהיתה מנת חלקו, ובכל מקרה, הבהיר מכל וכל כוונה לפגוע במטלון. דברים אלה אף עלולים בקינה אחד עם דברי הנאשם במענה לכותב האישום, אודות מצבו הנפשי וטיפול רפואי אותו קיבל.

20. אין לכך כי הנאשם אים לפגוע בעצמו, ולצד אiom בפגיעה עצמית, עשה שימוש בביטויים כאמור. קיימים לדידי ספק באם בבחירהו של הנאשם לעשות שימוש בביטויים הנוספים, שצוטטו לעיל, נחזה "הקו האדום" המוביל

לקיים יסודות עבירות האיומים. מדובר בביטויים הממחישים את תסקולו של הנאשם, ותחושת הייאוש שהייתה מנת חלקו, והنم פועל יוצא של הנטיות אליו נקלע ומצבו הנפשי המורכב. ספק זה צריך לפעול לטובת הנאשם.

21. השימוש אותו עשה הנאשם בביטויים "**שחרר אותי**", "**מה אתה רוצה יונב, שאני אגור ברחוב**", "**מה אתה רוצה, כסף? כשאין כסף?**", "**תרדו ממני**"; אף הם מחזיקים את התרשומות כאמור.

22. התרשומות זו מתבססת, בין השאר, על ההקשר בו נאמרו הדברים; הנטיות בהן פועל הנאשם, ביצע את מעשו ואמר את דבריו; תוכן הדברים; ריבוי המתאר מצבו וקשהיו; העובדה כי פנה לקבל אישור להפגין בסמור לבית המתלוון; כמו גם העובדה כי אין חולק שלא היה ברשות הנאשם בלון גז, והאיהם לעשות בו שימוש, היה בבחינת דברי סרק.

23. אין ולא יכול להיות חולק כי הביטויים אודות כוונת הנאשם לשימץ לחיו באמצעות בלון גז, הינם קשים ובכוחם להטיל אימה באוזנו של השומע ובוואדי שאי מוקם לעודדם ואולם, קיים כאמור ספק באמ האמירות כאמור, במתכונתה הנוכחית, ובנסיבות בהן נאמרו, בכוחן לשמש בסיס להרשעה בנסיבות שבהן האים נסב על התאבדותו של הנאשם (ראו הלכת "צובי בר").

24. תוכן אמרתו של הנאשם, מלמד כי האחרון היה מצוי בסערת רגשות, וכדבריו: "**לא היה בכוונה לאיים על הבן אדם, אלא להסביר לו את המצב המזוקקי שהוא גורם לאדם לנעל את חשבון הבנק.. והוא עצר לי את הכסף**" (**ת/5** עמ' 3 ש. 27-28). ראו גם דברי הנאשם לשוטרים, כפי שעולה מדו"ח תובנות מצולמות גוף (**ת/3**) ופותט שהעללה הנאשם (**ת/7**). הנאשם גילה שהשableObject עוקל ובקש, עת היה נסער ונואש, להבהיר לעו"ד הלו" עד כמה מצבו קשה. התרשומתי היא כי הנאשם עשה שימוש באותו אמרות כביטוי למצווקה, תסקול ותחושת נואשת, שהיו מנת חלקו באותה עת, וכיים ספק כי הביטויים כאמור נאמרו מטר כוונה להפחיד או להקניט.

25. מאחר ולא הוכח מעבר לכך סביר השימוש במשפט "**אני מרים אתכם פה איתי ביחיד עם האוטו**", ביטוי אשר בכוונו לחצות את הuko האדם לשאלת תחולת עבירות האיומים, ובהתinstant קיומו של ספק באמ יתר הביטויים בהם עשה הנאשם שימוש הינם בגדיר איומים שלא כדין, הרי שמצאת שמאשיה לא עדמה בנטול המוטל עליה. לפיכך, ספק זה ראוי שיפעל לטובת הנאשם.

26. דברים אלה נכתבים ביותר שאות בהינתן ה"אישור" אותו קיבל הנאשם לקיום המחאה, בסמוך לבית המתלוון, כשהוא מצד במכשיר מגה-פון.

27. אמונהו של הנאשם שמעשו הינם בגדיר מחאה חוקית, עלולים כחוט השני בחומר החקירה (ראו למשל **ת/3**-**"לטענתנו הגיע לשות מחאה וקיבל על כן אישור...ונתנו לו חותמת"**; טענת הנאשם בפני השוטרים שהגיעו למקום, לפיה דרישתם לسور עם לתחנה, משמעוatha הפרת זכות המחאה (**ת/3**); **ת/4** עמ' 2, ש 23

ואילך - "הראה לשוטרים חתיכת דף...החשוד אמר שילך להتلונן במשטרת...הLEN ואמר שיחזור גם מחר...אני אהיה פה כל הזמן שלי אישור"; ת/5- עמ. 2 ש. 10: "עשיתי מחאה קיבלתית אישור מדינה ומסkn ...קבילתי חותמת על דף ריק עם חתימה ותאריך ואמרו לי תפגין מתי אתה רוצה"; ת/10, עמ. 2 ש. 3: "לטענתו קיבל דף עם אישור למחאות מחוץ לבתו והציג בפני דף עם חותמת תחנה וקשה"; ת/11 - "ממה ששמעתי הוא אמר לשוטרים גם שהוא יתלוון עליהם...שמעתי שהוא מתווכח ושיש לו אישור"; ת/12 - "שמעתי שהוא אמר...שיש לו אישור מהמשטרה"; ת/13; ת/13א; ג/1).

28. זאת ועוד, "**פסיקתו של בית משפט זה הדגישה כי מתן אפשרות לפרטם להתבטא, גם אם בנסיבות>Kיצונית ומכעישה, עדיף במקרים רבים על השתקה ודיכוי שלולמים להביא בסופו של דבר להתרצות אלימה**" (הלכת צוביי בר).

29. בנוסף, נדמה, והדברים נרשומים במלוא הזרירות, כי אדם המבקש לאיים על מען דהו, כלל, לא יפנה לרשויות האכיפה בבקשת אישור להפגין בסמוך לביתו של המאויים.

האים: על עו"ד יוגב הלוי, על אחותו- הגב' שחר הלוי , או שמא על רעייתו- הגב' דינה הלוי?

30. לחילופי חילופין ולמעלה מן הצורך, סבורני כי נפלה טעות משפטית בניסוחו של כתוב האישום, שכן על פי המתוואר בכתב האישום, בנוסחו, המאויים הוא המתלונן, עו"ד יוגב הלוי ולא הוא.

31. סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי "**המאויים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה שלא כדין בגופו...דין מאסר שלוש שנים**" (ההדגשה שלי- א.מ.).

32. אין חולק כי עזה"ד יוגב הלוי לא שחה בביתו בזמן האירוע, מכאן כי לא שמע את דברי האIOS הנטענים, ולמד כי הנאשם נמצא בסמוך לביתו, בעקבות שיחת טלפון שכירם עם אחותו (ת/4 עמ' 1 ש. 8; ת/11 עמ. 1 ש. 9; ת/12 עמ. 1 ש. 3).

33. הנאשם לא ידע ומילא לא נשאל בחקירהו האם היה מודע לכך שעזה"ד הלוי או מי מבני ביתו /או משפחתו שהו באותו זמן האירוע נשוא כתב האישום. כאמור, המאשימה לא הוכיחה מודעותו של הנאשם לקיומו של "אדם אחר" (ראו רע"פ 2038/04, שמואל למ נ' מ"י) והגדירה את עזה"ד הלוי כמאויים, למורת שהآخرן כלל לא נכח במקום באותה עת.

34. ככל וקיים "מאויים", הרוי שאלת רعيית עזה"ד יוגב הלוי ואחותו, אשר נחשפו לביטויים בהם עשה הנאשם שימוש כנגד עזה"ד הלוי.

35. מאחר וכותב האישום נסח כאלו עו"ד הלו' הוא המאויים, בנגדו להנחות פרקליט המדינה (הנחיה 2.41), הרי בטעות יסודו. אין מדובר בדקוק עניות, מאחר ולנאמש לא הייתה הזדמנות רואיה ונאותה להתגונן מעצםvr
כךיוון הגנתו לטענה שהቤיטויים בהם עשה שימוש היו על עו"ד הלו' ולא זה המצב.

36. לאור כל המפורט לעיל, אני מורה, איפוא, על זיכוי הנאשם מוחמת הספק.

37. זכות ערעור לבית המשפט המחווז מרכז תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ט"ו تموز תשפ"ב, 14 ביולי 2022, במעמד הצדדים